

FÖRSVARsutskottets utlåtande 5/2007 rd

Statsrådets redogörelse om Finlands deltagande i operation ISAF i Afghanistan, Finlands deltagande i EU:s militära krishanteringsoperation i Tchad och Centralafrikanska republiken (EUFOR-TCHAD/RCA) samt försättandet av en finländsk militär avdelning i hög beredskap som en del av den av Sverige, Finland, Estland, Irland och Norge uppställda EU-stridsgruppen för beredskapsperioden 1.1—30.6.2008

Till utrikesutskottet

INLEDNING

Remiss

Riksdagen remitterade den 13 november 2007 statsrådets redogörelse om Finlands deltagande i operation ISAF i Afghanistan, Finlands deltagande i EU:s militära krishanteringsoperation i Tchad och Centralafrikanska republiken (EUFOR-TCHAD/RCA) samt försättandet av en finländsk militär avdelning i hög beredskap som en del av den av Sverige, Finland, Estland, Irland och Norge uppställda EU-stridsgruppen för beredskapsperioden 1.1—30.6.2008 (SRR 2/2007 rd) till utrikesutskottet för beredning och

bestämde samtidigt att försvarsutskottet ska lämna utlåtande till utrikesutskottet.

Sakkunniga

Utskottet har hört

- försvarsminister Jyri Häkämies
- enhetschef Mari Eteläpää, försvarsministeriet
- överste Esa Pulkkinen, Huvudstaben
- utrikespolitisk understatssekreterare Esko Hamilo, statsrådets kansli
- avdelningschef Pilvi-Sisko Vierros, utrikesministeriet.

STATSRÅDETS REDOGÖRELSE

Statsrådet har lämnat riksdagen en redogörelse i enlighet med 3 § 1 och 3 mom. i lagen om militär krishantering (211/2006).

Redogörelsen behandlar Finlands deltagande i operation ISAF i Afghanistan. Som ett nytt element är det tänkt att Finland ska vara med om att utbilda och utrusta den afghanska försvarsmak-

ten. I detta skede kunde ett nytt centralt verksamhetsområde för Finland i ISAF vara att under 2008 delta i de operativa utbildnings- och samverkansgrupperna (OMLT, Operational Mentoring and Liaison Teams). Finland utreder också om vårt deltagande i PRT kunde förstärkas. Ett alternativ är att utvidga verksamheten

beträffande alterneringen i ledningsansvaret för PRT. Finland har inlett diskussioner i frågan med sina samarbetsparter. Regeringen håller på att ta fram en övergripande utredning av de finländska insatserna för att stödja och återuppbygga Afghanistan.

Vidare tar redogörelsen upp Finlands deltagande i EU:s militära krishanteringsoperation i Tchad och Centralafrikanska republiken (EUFOR TCHAD/RCA). Avsikten med operationen är att försöka hjälpa upp det humanitära läget och säkerhetsläget och skapa förutsättningar för flyktingarnas återkomst och för en återuppbyggnad i Darfurs närområde. EU-operationen stöder FN:s verksamhet inom området (MINURCAT) och bidrar till genomförandet av den omfattande gemensamma operationen för FN och AU (UNAMID). Finland planerar att sända en skyddstrupp, behövt stöd och underhåll samt 2—4 stabsofficerare till operation

EUFOR TCHAD/RCA. Avsikten är att påbörja operationen under november månad.

Dessutom handlar redogörelsen om att försätta en finländsk militär avdelning i hög beredskap för att ingå i den EU-stridsgrupp som Sverige, Finland, Estland, Irland och Norge har ställt upp för beredskapsperioden 1.1—30.6.2008.

Finland gör sig redo att delta i två av EU:s stridsgruppers beredskapsperioder 2011. För att stärka sin kapacitet i fråga om snabb krishantering deltar Finland också i Natos snabbinsatsstyrkors övningar (NRF, Nato Response Force), och har uttryckt sin vilja att överväga den möjlighet att delta i verksamhet som kompletterar NRF som Nato har erbjudit sina partnerländer. Avsikten är att fortsätta förberedelserna och utredningarna om Finlands eventuella deltagande med NRF-konceptet i åtanke, och att besluta om de slutgiltiga riktlinjerna i ett senare skede.

UTSKOTTETS ÖVERVÄGANDEN

Allmän motivering

Allmän bedömning

Redogörelsen handlar om tre separata frågor gällande militär krishantering. Komprimeringen lär bero dels på tidsbrist, dels på att regeringen velat ge riksdagen möjlighet att behandla alla krishanteringsfrågor i ett sammanhang. Utskottet förstår motiven men anser att det i framtiden inte är rationellt att behandla separata militära krishanteringsfrågor i en och samma redogörelse.

Utskottet påpekar att åtminstone frågan om att försätta en EU-stridsgrupp i hög beredskap måste behandlas som en separat redogörelse i enlighet med lagen om militär krishantering (211/2006). När det gäller en militär avdelning lyder huvudregeln i 3 § 3 mom. i den lagen att en redogörelse är den enda möjligheten att höra hela riksdagen. När sedan den operation där stridsgruppen ska ingå konkretiseras ska riksdagens utrikesutskott höras. Här vill utskottet påpeka att regeringen måste komma med en ny el-

ler kompletterade redogörelse, om operationens karaktär kräver det och tidsschemat medger det.

Regeringen har i redogörelsen försökt räkna ut hur mycket de tre krishanteringsprojekten kommer att kosta Finland. Bedömningen är att de nuvarande anslagsramarna räcker till för att täcka kostnaderna. För ISAF-operationen, där Finland haft trupper med allt sedan 2002, går det enligt utskottet att göra en realistisk bedömning av hur mycket pengar en eventuell extrasatsning kräver.

Regeringen uppskattar att det kommer att kosta ca 14,1 miljoner euro att delta i operationen i Tchad med 50—60 soldater. Av denna summa betalas 4,6 miljoner euro från utrikesministeriets huvudtitel och 9,5 miljoner euro från försvarsministeriets. Dessutom är Finlands andel för de gemensamma utgifterna 1,46 miljoner euro. Också denna kalkyl förefaller realistisk med hänsyn till att Finland tidigare deltagit i i operationer i Afrika, bl.a. UNMEE (Etiopien/Eritrea) och UNTAG (Namibia). Åren 2003—2004 deltog vi med ett infanterikompani i UNMEE.

Kostnaderna för de 221 finländska soldater som ska ingå i den nordiska stridsstyrkan beräknas uppgå till 10 miljoner euro. Pengarna tas från utrikes- och försvarsministeriernas huvudtitel. Dessutom uppgår kostnaderna enbart för att stå i beredskap till 5 miljoner euro.

Utskottet anser att de 10 miljoner euro regeringen räknat med för den finländska styrkan i den nordiska stridsgruppen är orealistiska med hänsyn till att den fyra gånger mindre styrkan i Tchad-operationen beräknas kosta 15 miljoner euro. Utskottet vill här uttrycka sitt bekymmer för att kostnaderna för militär krishantering tydligt håller på att klättra uppåt när operationerna blir mer krävande och Finland deltar i snabbinsatsstyrkor. De nuvarande kostnaderna på ca 100 miljoner euro per år för deltagande i militär krishantering bygger på vägvalet i 2004 års säkerhets- och försvarspolitiska redogörelse. Utskottet menar att vi inte bör överskrida 100-miljonersstrecket i fråga om militär krishantering. Men om strecket tillfälligt överskrids gäller det att se till att det inte naggar på det nationella försvarets resurser. Hur mycket vårt deltagande i krishantering får kosta är en fråga som trots allt kommer att bedömas i samband med 2008 års säkerhets- och försvarspolitiska redogörelse, påpekar utskottet avslutningsvis.

Detaljmotivering

Afghanistan

Det internationella samfundets insatser i Afghanistan. Enligt redogörelsen kämpar det internationella samfundet mot terrorism i Afghanistan med FN-mandat och deltar samtidigt i att bygga upp samhället och stabiliteten och utveckla de demokratiska insitutionerna. Den demokratiska och politiska utvecklingen där bromsas enligt redogörelsen upp av en utbredd korruption, narkotikaekonomin och de fortsatta väpnade attackerna mot landets myndigheter och krishanteringstrupperna. Utskottet påpekar att trots att uppgiften är svår har man lyckats få mycket positivt tillstånd på fem år. Människorättssituationen har förbättrats, kvinnorna har fått det bättre och det är numera lättare för flickor att få gå i skola.

Stödet till det afghanska samhället är ett långtidsprojekt som hela det internationella samfundet måste engagera sig i. Situationen i Afghanistan kan inte lösas med vapen, men de FN-mandaterade ISAF-truppernas närvaro behövs för att skapa en trygg miljö för andra aktörer. Men för att stabilitet ska uppnås behövs också att centralförvaltningen och oppositionen sätter sig ner och förhandlar, påpekar utskottet.

Det enda sättet att hjälpa Afghanistan på vägen mot ett normalt samhälle är att de olika aktörerna, särskilt FN, Nato och EU, samarbetar och att de militära och civila krishanteringsinsatserna samordnas på ett effektivt sätt. Det är viktigt med såväl civil krishantering som utvecklingssamarbetsprojekt i Afghanistan, menar utskottet. Därmed skulle det också bli lättare för den finländska styrkan att operera i den nordliga delen av landet. Ett avsnitt om användningen av resurser för utvecklingssamarbete uppges ingå i den rapport om Afghanistan som kommer att föreläggas riksdagen längre fram.

ISF-operationen. I den Natoleda ISAF-operationen deltar 40 länder med ca 40 000 personer. Femton av länderna är icke-Natomedlemmar, och ungefär hälften av den totala styrkan kommer från EU-länder. Finland bidrar i dagsläget med ungefär 100 personer. Alla trupper koncentrerades i februari 2007 till Mazar-e-Sharif. Med tanke på både insatser och försörjning är det förnuftigt att de finländska styrkorna koncentrerades till en och samma plats, anser utskottet.

Enligt uppgift bjuder säkerhetssituationen i Afghanistan fortfarande på stora utmaningar. Läget har emellertid hela tiden varit bättre i norr än i söder. Experter hävdar att den organiserade kriminaliteten utgör ett av de största hoten mot säkerheten i norr. I norr har motståndarna också i allt större utsträckning tillgripit asymmetriska metoder, såsom vägbomber, mot ISAF-styrkorna. Utskottet ser med oro på utvecklingen och anser att ISAF är en operation med hög riskfaktor. För att minimera förlusterna måste särskild fokus sättas på truppernas utbildning, rutiner och egenskyddsförmåga.

Utfrågade experter uppgav att ISAF-insatserna i södra Afghanistan mest går ut på stridshandlingar, inte krishantering. Natotrupporna i söder har lidit tunga förluster, vilket inom alliansen lett till en häftig diskussion om jämlik fördelning av bördan. Många Natoländer har geografiskt begränsat sin medverkan till norra Afghanistan. Också Finland har bestämt att dess trupper bara får stationeras i norr. Finland opererar tillsammans med bl.a. Sverige och Norge inom det tyskledda norra kommandoområdet. Koncentreringen till de norra delarna är enligt utskottets mening helt rätt med hänsyn till säkerhetsaspekten men också för att förhållandena där är sådana att de faktiskt lämpar sig för våra styrkor. Dessutom har erfarenheterna av samarbete med Tyskland och andra nordiska länder återigen varit goda, och Finland har kunnat räkna med hjälp från dem när det gällt att ordna medicinsk evakuerings med flyg.

Operativa utbildnings- och samverkansgrupper. Enligt redogörelsen är utgångspunkten den att nivån på Finlands deltagande ska upprätthållas på nuvarande nivå under de närmaste åren. Som ett nytt element föreslår regeringen att Finland ska vara med om att utbilda och utrusta de nationella afghanska styrkorna. Till det bästa man kan göra för att afghanerna själva så småningom ska kunna ta över ansvaret för att skapa en stabil säkerhetsmiljö hör att stödja och utrusta den nationella afghanska armén. Det viktigaste enskilda instrumentet för att utbilda den afghanska nationella armén är enligt redogörelsen de operativa utbildnings- och samverkansgrupperna (OMLT, Operational Mentoring and Liaison Teams). Grupperna, som består av ca 20 soldater, stöder och utbildar afghansk armépersonal på alla nivåer. Grupperna kan vara antingen nationella eller multinationella. Konceptet är flexibelt och tillåter olika slags medverkan i stöd och utbildning åt den afghanska armén.

Enligt uppgift kommer Finland i slutet av 2007 att sända experter från försvarsmakten för att ta reda på om Finland kunde ta del i OMLT-verksamheten tillsammans med Tyskland, Sverige och Norge. Ambitionen är att sätta in 10

extra personer för att starta verksamheten under 2008.

Utskottet framhåller att OMLT innebär att ISAF-utbildarna även kan komma att delta i den afghanska arméns operativa verksamhet. Sådan verksamhet lär ha förekommit och kommer att förekomma särskilt i söder. I norr är det högst osannolikt att utbildarna hamnar ut för militära operationer, men det är viktigt att Finlands medverkan i OMLT villkoras inte bara med geografiska krav utan också med strikta operativa krav, anser utskottet. En naturlig roll för Finland inom konceptet vore undervisning på stabsnivå och utbildning i garnisoner.

Eventuellt ledningsansvar för en regional återuppbyggnadstrupp. I redogörelsen upper regeringen att Finland förutom en eventuell OMLT-medverkan kommer att utreda om vi kunde stärka våra PRT- (Provincial Reconstruction Team) insatser. Ett alternativ är att Finland tar på sig ledningsansvaret för verksamheten. Experter som utskottet hört framhöll att ledningsrollen är militärt krävande och innebär att det behövs 50–100 finländska soldater till för ISAF plus ett avsevärt pekuniärt tillskott. Enligt redogörelsen åtar sig den ledande staten i praktiken inte bara PRT-verksamheten utan också det allmänna ansvaret för den sammantagna situationen i området och är centralförvaltningen och ISAF:s representant. Utskottet ifrågasätter uppfattningen att ledarnationen skulle ha mandat att vara centralförvaltningens regionala representant.

Det har framhållits för utskottet att redogörelsen inte avser att söka mandat för ledningsansvaret för PRT eller för att stärka vår PRT-medverkan. Utskottet poängterar att regeringen måste lämna en redogörelse för att hela riksdagen ska kunna höras, om det blir aktuellt att öka PRT-insatserna i ISAF-operationen.

Den nordiska stridsstyrkan

Redogörelsens infallsvinkel. Regeringen redogör för EU-stridsgruppskonceptet, dess innehåll och karaktär och eventuella uppdrag, den finländska styrkans sammansättning och de ekonomiska konsekvenserna av stridsgruppen. Redo-

görelsen är alltså uppbyggd på samma sätt och har i många stycken samma innehåll som den redogörelse riksdagen behandlade i november 2006 om försättande i hög beredskap av en stridsgrupp bestående av Tyskland, Nederländerna och Finland.

Regeringen tar inte ställning till var gruppen konkret kunde sättas in. Stridsgruppen kan användas lika väl för militära konflikter som för oförutsedda, av människan eller naturen förorsakade katastrofer. Vidare säger regeringen att man vid en bedömning av om en stridsgrupp ska användas inte ska utgå från geografiska faktorer utan hellre ta ställning till syftet med EU:s stridsgrupp, dess karaktär och eventuella uppgifter samt faktorer som kan begränsa dess operativa verksamhet.

Utskottet konstaterar att infallsvinkeln är förståelig, men inte helt problemfri. Att regeringen valt att beskriva stridsgruppskonceptets innehåll kan försvaras med att EU-stridsgrupper ännu inte använts någonstans. Eftersom konkreta erfarenheter inte finns att tillgå har man varken på EU-nivå eller på nationell nivå kunnat diskutera användningen av stridsgrupper och hur bra konceptet fungerar. De finländska trupperna ska nästa gång stå i stridsgruppsberedskap 2011 och då med samtidig jour i två separata grupper. Det kan hända att unionen vid det laget har satt in stridsgrupper någonstans, och de erfarenheter detta givit kan då vägas in i följande redogörelse 2010.

Den nordiska stridsgruppen — utbildning och insatsberedskap. Den nordiska stridsgruppen består av förband från fem länder. Dess operativa kärna består av ca 1 500 soldater. Utmaningarna är många på grund av stridsgruppens multinationella karaktär. Tack vare en intensiv övningsperiod med såväl nationella som multinationella samövningar uppges stridsgruppen nu ha den operativa förmåga som krävs. Något som enligt utskottet också gör samarbetet lättare är att verksamhetskulturen och ideologin i de länder som ingår i gruppen är så lika varandra. Sverige, Finland, Norge, Estland och Irland har

också tidigare deltagit i gemensamma krishanteringsoperationer.

Sverige uppges ha gjort ett bra jobb som ramnation för den nordiska stridsgruppen. Utskottet konstaterar att rollen som ramnation har tvingat den svenska försvarsmakten till krafttag på det nationella planet. Mycket pengar och mer än 1 000 soldater har avsatts för att göra stridsgruppen operationsduglig. Som utskottet ser det är EU-stridsgruppskonceptet för den svenska försvarsmakten också tydligt ett transformeringsinstrument när grupperna, som tidigare haft ett traditionellt fredsbevararuppdrag, ska ges snabbinsatsförmåga.

Finlands medverkan i EU-stridsgrupper. Utskottet påpekar att stridsgruppskonceptet hör till de viktigaste projekten för att förbättra EU:s militära krishanteringsförmåga. Finlands medverkan i två separata stridsgrupper är helt motiverad, menar utskottet. Genom sin medverkan har Finland konkret visat att vi är starkt för en europeisk säkerhets- och försvarspolitik. Erfarenheterna av ett krävande multinationellt samarbete gagnar också det nationella försvaret och visar de övriga EU-staterna vilken hög kompetensnivå de finländska trupperna har. En annan bra sak är att Finland i och med stridsgruppskonceptet har kunnat bredda sitt engagemang i det militära krishanteringssamarbetet till länder utanför de traditionella samarbetsparterna. Mot denna bakgrund har erfarenheterna särskilt av stridsgruppen Tyskland-Nederländerna-Finland varit värdefulla.

Enligt uppgift finns det risk för att intresset att delta i EU-stridsgrupperna svalnar i medlemsstaterna, om de stridsgrupper som står i beredskap inte sänds ut. Utskottet påpekar att det inte är aktuellt att se över konceptet, eftersom EU:s stridsgrupper varit i full operativ beredskap först från januari 2007. Dessutom understryker utskottet att man inte bör försöka hitta sådana uppdrag för stridsgrupperna som inte lämpar sig för dem bara för att kunna testa konceptet i praktiken.

De finländare som sökt sig till stridsgrupperna är enligt uppgift ytterst motiverade och har

uttryckt sin vilja att delta i krävande snabbinsatsoperationer om så behövs. Det är utmärkt, menar utskottet, att finländska soldater som fått utbildning för stridsgrupper kan flyttas över till andra militära krishanteringsoperationer när beredskapsperioden är slut, om stridsgrupperna inte involverats i någon operation. Men detta är förstås inte helt problemfritt med tanke på att utbildnings- och beredskapstiden för deltagande i en stridsgrupp är längre än ett år. Många befinner sig efter en så lång tid i en livssituation som gör det svårt att binda upp sig för annan krishantering. En annan viktig fråga som behöver diskuteras mer här hemma är hur Finlands totala insatser i militär krishantering ska fördelas mellan snabbinsatsstyrkor och pågående krishanteringsoperationer.

Utskottet vill sammanfatta redogörelsens stridsgruppsavsnitt med konstaterandet att den utbildning och utrustning den nordiska stridsgruppen fått gör gruppen väl rustad för alla de situationer som EU-stridsgruppskonceptet täcker.

EU-ledd operation i Tchad

Finlands medverkan och vad operationen kräver. Syftet med EU:s operation i Tchad är enligt redogörelsen att stödja FN:s och Afrikanska unionens insatser för att lösa Darfurkrisen. FN:s säkerhetsråd antog den 25 september 2007 en resolution om att det ska inrättas en multidimensionell internationell närvaro i Tchad och Centralafrikanska republiken. EU-operationen, som sätts in i östra Tchad och de nordöstra delarna av Centralafrikanska republiken, ska bestå av högst 4 000 fredsbevarare, och den ska pågå i längst 12 månader. Efter det är det tänkt att FN ska ta över ansvaret för operationen. Finland har för avsikt

att delta i operationen med en skyddspluton och nödvändiga stöd- och underhållsresurser samt stabsofficerare, sammantaget 50—60 personer. Utskottet noterar med tillfredsställelse att det har satts en tydligt slutpunkt för operationen och att de finländska trupperna kan återvända hem efter 12-månadersperioden.

Operationen i Tchad uppges vara militärt krävande och det var också av den orsaken regeringen valde att informera riksdagen genom en redogörelse. Att operationen är krävande beror framför allt på den allvarliga säkerhetssituationen, det omfattande operationsområdet, den usla infrastrukturen, de extrema väderförhållandena och hälsoriskerna. Själva verksamheten på platsen kommer enligt uppgift företrädesvis att bestå i polisiära uppdrag och passiv styrkedemonstration. Underhållet kommer att bli besvärligt på grund av de svåra förhållandena. För att operationen ska kunna genomföras behövs det en ansevärd helikopter- och transportplanskapacitet, eftersom den närmaste hamnen ligger på 2 000 kilometers avstånd i Kamerun. Det räcker ungefär två veckor för landtransporter att nå fram.

Inget EU-land har än så länge erbjudit sig att ställa upp med en helikopter. Det råder också brist på underhållsstöd och spaningstrupper. Utskottet konstaterar att bristerna, särskilt avsaknaden av helikoptrar, kommer att försena operationen avsevärt.

Utlåtande

Försvarsutskottet föreslår

att utrikesutskottet beaktar det som sagts ovan.

Helsingfors den 27 november 2007

I den avgörande behandlingen deltog

ordf. Juha Korkeaoja /cent
vordf. Olli Nepponen /saml
medl. Thomas Blomqvist /sv
Pekka Haavisto /gröna
Juha Hakola /saml
Hanna-Leena Hemming /saml
Reijo Kallio /sd
Inkeri Kerola /cent

Jaakko Laakso /vänst
Reijo Laitinen /sd
Juha Mieto /cent
Lauri Oinonen /cent
Reijo Paajanen /saml
Sirpa Paatero /sd
Sari Palm /kd
Eero Reijonen /cent.

Sekreterare var

utskottsråd Heikki Savola.

AVVIKANDE MENING

Motivering

USA har redan en längre tid pressat på sina Natoallierade att öka den militära närvaron i kriget i Afghanistan. Många Natoländer har de facto lovat USA att sända fler soldater till Afghanistan.

USA och Nato har också uttryckt önskemål om att alla andra som deltar i Afghanistanoperationen, främst partnerskapsländerna, ska öka sina militära insatser i ISAF. Också Finland har fått ta emot detta önskemål flera gånger.

Finland har ombetts ta på sig ledningsansvaret i Afghanistan och samtidigt bidra med många fler soldater, delta i utbildningen av den afghanska armén och polisen och leverera vapen och utrustning till armén.

I Afghanistan håller situationen på att förvärras och sammandrabbningarna nå också de delar av landet som varit någotsånär lugna. Detta gäller även den norra delen av landet, där merparten av de finländska soldaterna är förlagda.

Den prekära situationen i Afghanistan beror framför allt på USA:s och dess allierades krig i Irak och ockupationen av landet. Detta har väckt oppositionen även i Afghanistan och dess närområden.

Det överdrivna och godtyckliga bruk av våld som inte bara talebanerna utan också USA och Nato hemfallit åt har på senaste tid skördat allt fler civila offer och ökat hatet mot hela det internationella samfundet.

Återuppbyggnaden av Afghanistan har drabbats av allvarliga bakslag och allt tyder på att landet håller på att drivas in i en inbördeskrigsliknande situation. Det finns risk för att det internationella samfundet bli part i kriget. USA:s le-

dare inbillar sig kunna hantera den ytterst tillspetsade situationen genom ökad militär makt.

Finlands regering är beredd att villfara USA:s och Natos önskan och öka sina militära insatser i Afghanistan. I den första fasen har Finland för avsikt att delta i utbildningen av den afghanska armén, i värsta fall t.o.m. ute vid fronten.

Regeringen håller också på att utreda om Finland ensamt eller tillsammans med Sverige kunde ta ledningsansvaret. I vartdera fallet skulle antalet finländska soldater i Afghanistan öka avsevärt. Beslutet om ledningsansvar torde fattas senast i början av 2008. Det har också utretts om Finland kunde leverera vapen till den afghanska armén. Hittills har armén fått utrustning av annat slag, inte vapen.

Om Finland ökar sin militära närvaro i Afghanistan ökar också sannolikheten för nya förluster bland de finländska soldaterna.

Förslag

Jag föreslår att riksdagen godkänner följande motivuttalanden:

Riksdagen ser ingen anledning att öka antalet finländska soldater eller annat militärt engagemang i Afghanistan men är villig att delta i återuppbyggnaden av landet på annat sätt.

Riksdagen anser det inte motiverat att Finland axlar ledningsansvaret i Afghanistan och samtidigt ökar de där stationerade finländska soldaternas antal avsevärt.

Helsingfors den 27 november 2007

Jaakko Laakso /vänst